

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **J. G.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, čj. OD 343/17-3/67.1/17110/Li KULK 32833/2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2017, čj. OD/17/2530/AZD, sp. zn. OD/16/27336, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

- předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 5.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se dopustil tím, že dne 29. 8. 2016, v 02:21 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky 7B0 8641, na pozemní komunikaci I/35, v obci Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N, 15°12'44,4581"E - 50°33'2,3539"N, 15°12'51,5193"E GPS, směr Jičín, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 99 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 4 km/h. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
 3. Dále se žalovaný zabýval odvolacími námitkami a uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy v souladu se zásadou legality, vycházející z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jako jednou ze základních zásad správního řízení, vyplývající i z ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Konstatoval, že správní orgán I. stupně po oznámení podezření z přestupku poučil žalobce o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, sdělil, ale protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (nebylo možno odvolatelovo tvrzení ověřit uváděným řidičem), podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona věc předmětného přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu odložil. V následném řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání tohoto správního deliktu.
 4. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, označil ji za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:
 - I. Měření rychlosti
6. Žalobce předně namítl, že pokud by použitý rychloměr skutečně byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „automat“), jednalo se o stálý automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. V řízení

však nebylo prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o jeho zřízení. Na výstup z rychloměru je tak nutné nahlížet jako na důkaz získaný v rozporu s právními předpisy a současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se touto zákonnou podmínkou měření rychlosti nezabýval.

7. Žalobce dále namítl, že žalovaný neprokázal, jaké jsou parametry použitého rychloměru, a jeho závěr o tom, že použitý rychloměr naplňuje znaky automatu, je tak nepodložený. Úvahy žalovaného nemohly napravit absenci obdobných úvah správního orgánu I. stupně, takový postup by žalobce krátil na možnosti se odvolat.
8. Žalobce dále upozornil na to, že správní orgány ani přes výtku v odvolání neprokázaly, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR. Splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti, jedná se o podmínku samostatnou, která měla být předmětem řízení. Správní orgán nezajímalo ani to, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nebo zda je činěno bez účelu, nebo případně za účelem nezákonným. Stejně tak bylo na místě, aby se správní orgán zabýval tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Radvánovice. Jelikož splnění těchto podmínek nebylo správním orgánem zkoumáno a ani prokázáno, je dle žalobce nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že podmínky měření splněny nebyly, a tedy je výstup z rychloměru procesně nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy.
9. Žalobce dále namítl, že ověření rychloměru zaniklo podle § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb., neboť snímky z měření dokládají, že rychloměr nebyl schopen správně vyhodnotit okamžik, kdy vozidlo vjíždělo či vyjíždělo z měřeného úseku (vyznačeného vodorovnými dopravními značkami), neboť vozidlo se nachází buď před touto značkou, nebo až za ní, což je přitom zcela zásadní funkce použitého rychloměru. Žalobce je názoru, že na snímku z vjezdu i výjezdu musí být vozidlo (resp. jeho přední kola) právě na čáře označující začátek/konec úseku.
10. Žalobce rovněž namítl, že ve spise jsou čtyři snímky z měření, přitom jako důkaz postačují toliko dva snímky (jeden z vjezdu a jeden z výjezdu) a ani správní orgán nekonkretizoval, na základě kterých dvou snímků rozhodoval. Žalobci tedy není dosud známo, na základě jakých dvou snímků ze čtyř uvedených ve spise správní orgány rozhodovaly, což je nepřezkoumatelné a současně to žalobce krátí na možnostech obhajoby.
11. Dle žalobce žalovaný pochybil, pokud neprovedl dokazování ohledně toho, zda jsou na rychloměru úřední značky. Žalovaný se totiž mylí, pokud tvrdí, že „i kdyby bylo ohledáním po podaném odvolání zjištěno poškození úřední značky, neměla by tato skutečnost žádný vliv na měření provedené dne 29. 8. 2016“. Žalovaný měl vyslechnout navrhovaného svědka, a to bez ohledu na povahu jeho komerční činnosti.

II. Protiústavnost

12. Žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na

pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

III. Vady výroku

13. Výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 silničního zákona. Výrok je rovněž nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli, ačkoliv jedním ze znaků dané skutkové podstaty je skutečnost, že přestupek za následek dopravní nehodu neměl. Tato skutečnost by proto měla být patrná již z výroku. To dle žalobce platí i pro další znak dané skutkové podstaty, a to, že přestupek byl zjištěn automaticky. Ve výroku je sice uvedeno, že měření rychlosti bylo provedeno automaticky, nicméně není uvedeno, o jaké zařízení se jednalo (typ a výrobce). Žalobce namítl i to, že z výroku není zřejmé, o kolik měl být překročen rychlostní limit.

IV. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

14. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Žalobce dodal, že v případě nerespektování této žádosti se obrátí v této věci na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Úřad pro ochranu osobních údajů a soud. Má zato, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

16. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 14. 3. 2019, se žalobce a jeho zástupce omluvili. Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na argumentech a procesních návrzích žalovaného.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a

projednání věci při nařízeném jednání, při kterém přistoupil k ověření některých skutkových otázek a doplnil dokazování, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovený dne 30. 8. 2016 a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Turnov. Dne 5. 9. 2016 vydal výzvu, kterou žalobce vyzval k podání vysvětlení. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den měl vozidlo žalobce zapůjčené W. S. s doručovací adresou. Proto správní orgán I. stupně zaslal W. S. výzvu k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Písemnost byla doručována jak na adresu bydliště této osoby (odtud se vrátila s tím, že na uvedené adrese je adresát neznámý), tak na doručovací adresu v Brně (odtud byla vrácena s tím, že si adresát zásluku nevyzvedl).
19. Dne 8. 11. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor, a to spolu s plnou mocí k zastupování pro společnost FLEET Control, s. r. o.
20. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o pokračování řízení po podaném odporu a o nařízeném ústním jednání, které bylo nařízeno na den 19. 12. 2016. Uvedeného dne proběhlo jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami.
21. Dne 23. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/17/2530/AZD, sp. zn. OD/1627336, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 29. 8. 2016, v 02:21 hod. na pozemní komunikaci I/35, v obci Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N, 15°12'44,4581"E - 50°33'2,3539"N, 15°12'51,5193"E GPS, směr Jičín, řidič tohoto vozidla jel rychlostí 99 km/h (po odečtení tolerance měřicího zařízení 4 km/h), čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta 5.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
22. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
23. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70225-16 ze dne 25. 7. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení MUR-07, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založeno stanovisko Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne

17. 12. 2015 k provádění měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči rychlosti v katastru města Turnov, Karlovice, Ktová, tj. v rozsahu územní působnosti Městské policie Turnov. Správní spis obsahuje i Krajským úřadem Libereckého kraje dne 15. 2. 2013 vydané povolení k umístění stacionárních měřičů rychlosti a stanovení místní a přechodné úpravy provozu
24. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů -

nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

26. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmatically. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

27. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Měření rychlosti

28. Žalobce vznesl několik námitek vztahujících se k použitému rychloměru, přičemž zpochybnil, zda v daném případě šlo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, když se žalovaný otázkou, co je automat zabýval obecně a neprokal, jaké jsou parametry použitého rychloměru, a že úvahy žalovaného nemohly napravit absenci úvah správního orgánu I. stupně.
29. Předně nutno uvést, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval (viz strana 3 rozhodnutí), že „ke zjištění porušení pravidel došlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR004/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o.“. Žalovaný se pak pojmem automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy (a v tomto případě použitým rychloměrem MUR-07) zabýval na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. K tomu je nutno rovněž připomenout, že rozhodnutí orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek. Dále je ve správním spise založen Ověřovací list, z něhož vyplývá, že rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením tohoto ověřovacího listu č. 8012-OL-70225-16 s dobou platnosti ověření od 25. 7. 2016 do 24. 7. 2017.

30. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány při jednání před soudem ve smyslu ustanovení § 77 s. ř. s. Konkrétně provedl důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), neboť je mu z úřední činnosti známo, že je jako interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast správními orgány používán, a to při výkladu neurčitého právního pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Dále krajský soud provedl důkaz smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřenou mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013, dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a dodatku č. 3 ze dne 21. 6. 2016 a včetně všech příloh této smlouvy (tj. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla MUR-07).
31. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Ministerstvo dopravy ve shora zmíněném Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“ Krajský soud se s uvedenými definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru plně vystihují.
32. Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je dále zřejmé i z přílohy smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., a městem Turnov, nazvané Technické a funkční požadavky najatých zařízení a SW aplikace, kde je v bodě nazvaném Popis systému rychloměr definován jako „zařízení pro automatické měření úsekové rychlosti vozidel v místě svého nasazení. Jedná se o stabilní, automatický, úsekový rychloměr ...“ Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá rovněž z obsahu dalších příloh zmíněné smlouvy, konkrétně z Protokolu o technické zkoušce (viz např. bod 1.1. – Určení měřidla nebo bod 1.2. – Princip měření rychlosti), nebo

z přílohy nazvané Schválení Ministerstva dopravy ze dne 16. 9. 2011. Obsah všech těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu citovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

33. Shora uvedené důkazy, které krajský soud provedl při jednání, spolu s důkazy založenými již ve správním spise (tj. vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 k žádosti o stanovisko pro provádění měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči a ověřovací list č. 8012-OL-70225-16), plně prokazují závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Žalobcem vznesené námitky v tomto směru proto nejsou důvodné.
34. Žalobce upozornil i nato na to, že správní orgány neprokázaly, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR, když splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti, jedná se o podmínku samostatnou, která měla být předmětem řízení. Dle názoru žalobce se měl správní orgán zabývat i tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Radvánovice.
35. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlosti obecní policií, a vznikly by tak o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vyřadit.
36. Lze konstatovat, že z vyjádření Policie ČR, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 založeného ve správním spise a důkazu, který krajský soud provedl při jednání dne 14. 3. 2019, tj. veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí mezi obcí Karlovice (jejíž částí jsou Radvánovice) a městem Turnov dne 29. 12. 2014, zcela jasně vyplývá, že shora uvedené obavy žalobce nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti mimo jiné v předmětném úseku, tj. na silnici č. I/35 Karlovice - Radvánovice (v obou jízdních směrech), a to až do 31. 12. 2016. Dne 29. 12. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Karlovice (jejíž částí jsou Radvánovice) a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Karlovice přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uvedené důkazy tak důvodnost uvedených žalobních námitek zcela vyvracejí.

37. Žalobce namítl rovněž to, že v řízení nebylo prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o zřízení předmětného automatického technického systému.
38. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon přitom nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Krajský soud v tomto směru ověřil a odkazuje na webové stránky města Turnov (www.turnov.cz), záložku „Městský úřad“, která obsahuje odkaz na „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Radvánovice). Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Radvánovice.
39. Dále žalobce zpochybňoval fotodokumentaci založenou ve správním spise (čtyři snímky z měření) v tom smyslu, že rychloměr nebyl schopen správně vyhodnotit okamžik, kdy vozidlo vjíždělo či vyjíždělo z měřeného úseku (a tedy že ověření rychloměru zaniklo podle § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb.), neboť dle jeho názoru se vozidlo nachází buď před vyznačenou vodorovnou značkou, nebo až za ní a nebo není vůbec vidět.
40. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by tak bylo „zjevné, že i při neporušeném ověření stanoveného měřidla ztratilo toto stanovené měřidlo požadované metrologické vlastnosti“, jak je uvedeno v § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů. Taková skutečnost z předmětné fotodokumentace rozhodně nevyplývá. Vzhledem k tomu, kdy ke spáchání přestupkového jednání došlo, tj. za tmy, což je zřejmé nejen z přesného záznamu času spáchání přestupku (02:21 hod.), ale právě i z pořízených snímků vozidla žalobce, je zmíněné značení patrné pouze na jedné z pořízených fotografií (a nikoliv tedy ve třech různých variantách, jak uváděl žalobce). Za této situace (stejně jako např. i za jiných nepříznivých podmínek, např. povětrnostních) nelze klást na snímky zaznamenávající projíždějící vozidlo nepřiměřené požadavky, tj. že na nich musí být zcela viditelné vodorovné bílé čáry na vozovce označující začátek a konec měřeného úseku. Takový požadavek je totiž bezpochyby technicky stěží splnitelný a navíc nadbytečný. V daném případě se totiž jednalo o tzv. úsekové měření rychlosti, provedené rychloměrem MUR-07. Důkazy, které tuto skutečnost prokazují, zmínil krajský soud již shora, kdy v souvislosti s námitkou zpochybňující to, zda použitý rychloměr byl automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, provedl při jednání jako důkaz mimo jiné smlouvu o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 včetně příloh obsahujících dokumentaci k pronajímanému měřicímu zařízení (popis technických parametrů kontrolních a měřících zařízení, certifikát o

schválení typu měřidla, protokol o technické zkoušce). Z uvedených důkazů a zejména také ze samotného principu úsekového měření rychlosti, plyne, že rychloměr je umístěn a fixován na stále stejných místech, včetně kamer pořizujících fotodokumentaci projíždějících vozidel, a to ať jak na začátku měřeného úseku, tak na jeho konci. Pokud má žalobce obavu, že k měření rychlosti nemuselo dojít v měřeném úseku, pro který byl rychloměr ověřen, jenom z toho důvodu, že na pořízených snímcích nejsou vidět zmíněné dopravní značky, pak jde o pouhou spekulaci. Rovněž to, zda byly pořízeny snímky dva či čtyři, kdy žalobce k tomu namítal, že jako důkaz postačují toliko snímky dva, je pro závěr ve věci zcela bez významu.

41. Pokud jde o námitku, že nebylo doloženo, že byl dodržen účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí krajský soud, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamená, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měly měření rychlosti za účelem uvedeným v § 79a zákona o silničním provozu v projednávané věci vyloučit.
42. K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl dokazování ohledně toho, zda jsou na rychloměru úřední značky, nutno připomenout, že k úředním značkám žalobce neuvedl nic po celou dobu správního řízení vedeného v prvním stupni. Poprvé tuto námitku vznesl až v doplnění odvolání v březnu 2017 s tím, že dokonce uvedl osobu, která rychloměr měla překontrolovat a zjistit poškození úředních značek. S tímto jeho tvrzením a návrhem na dokazování se žalovaný dostatečně vypořádal na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud dodává, že účelovost a nevěrohodnost tohoto tvrzení žalobce pak umocňuje i to, že zástupce žalobce navrhl až po cca 7 měsících od předmětného měření jako důkaz rychloměr ohledat (což v přestupkových věcech stejný zástupce přestupců v obdobných případech činí velmi často), přestože mu musí být zřejmé, že po tak dlouhé době se ohledáním nemůže nic zjistit. Prokazovat stav věci v minulosti je totiž obecně neúčelné a problematické, protože v průběhu času se může stav věci měnit.

Protiústavnost

43. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
44. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

45. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
46. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „...nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vady výroku

47. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
48. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, v němž má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Neuvedení odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že správní orgán sice necitoval ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak při úvaze o výši sankce podle něj postupoval (viz strana 6 rozhodnutí), přičemž sankci uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí. To považuje soud za zcela dostačující.
49. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by byl výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli.
50. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt, nicméně požadavek na to, aby byla tato skutečnost formálně uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný (pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena). V souzené věci lze na tuto skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ostatně ani žalobce. Navíc žalobce zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.

51. Důvodná není rovněž námitka, že by ve výroku rozhodnutí měl být uveden typ a výrobce rychloměru k prokázání toho, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy. Samotný typ rychloměru však nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení (ani výrobce) nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjišťování skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění rozhodnutí a mít oporu ve správním spise (což je v daném případě splněno).
52. Už vůbec nemůže obstát námitka, že z výroku není zřejmé, o kolik měl být překročen rychlostní limit. To sice není uvedeno výslovně, avšak z údajů ve výroku to zcela zřejmé je. Ve výroku je totiž uvedeno, že řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci (uvedeno ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. 50 km/hod.), přičemž je uvedeno, jaká rychlost byla vozidlu naměřena (po odečtení odchylky měření byla naměřena rychlost 99 km/hod.). Je tedy zcela zřetelné, o kolik byl rychlostní limit překročen a žádná pochybnost o tom nevystává. To je pak dále uvedeno i výslovně na straně 6 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
53. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
- Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu
54. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
55. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

56. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlivé.

VI. Závěr a náklady řízení

57. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. března 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně